HAL-İ SÜKUT

Kerem Nakışçı

hayykitap
EDEBİYAT

HAL-İ SÜKUT

Kerem Nakışçı

..... / ..... / .....

Hayykitap - 855
Edebiyat - 195

Hal-i Sükut
Kerem Nakışcı

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Editör: Yasin Yunak
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7685-60-3
1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

HAL-İ SÜKUT

Kerem Nakışcı

Kerem Nakışcı

1980 yılında Gaziantep'te doğdu. 14 yıllık evli, 7 ve 12 yaşlarında iki oğlu var. Lise mezunu ve yaklaşık 20 yıldır ticaretle uğraşıyor. Boş zamanlarında kitap okumak, ahşap işleri ile uğraşmak ve müzik dinlemekten hoşlanıyor. Tasavvuf, felsefe ve tarihi romanlar ilgisini çekiyor.

Önsöz

Bismillahirrahmanirrahim,

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Bizi yoktan var eden, İslam'la şereflendiren, görmezken gördüren, duymazken duyar hale getiren, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.)'e ümmet kılan, rızkımıza kefil ve öldükten sonra tekrar diriltecek Allah'a hamdüsenalar olsun.

Doğduğum günden öleceğim güne, öldüğüm günden yeniden dirileceğim âna kadar her gün, her saat ve her an tüm kalbim ve ruhumla teslim olduğum, "Allah!" dediğim yerde, "Kulum!" dediğini bildiğim ve inandığım, yarattığı her şeyi benim emrime veren ve benden sadece "İşittik, itaat ettik" dememi bekleyen, balçıktan ve bir damla sudan yaratıp ruhundan üfleyen, meleklere secde ettiren ve dahi şah damarımdan daha yakın olan Allah'a şükürler olsun.

Allah'ım!

Bizi görünür görünmez kazalardan koru. Bilerek veya bilmeyerek işlediğimiz bütün günahları affet. Bizleri adaletinle değil, merhametinle yargıla. Bizleri nefsimizle baş başa bırakma. Bize bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yükler yükleme. Gafletten, miskinlikten, zilletten, zulmetmekten ve zulme uğramaktan koru.

Bize ilim öğrenecek güç ve kuvveti ver. Bildiğimizle amel etmeyi nasip et. Bizi peygamberlerle, sıddıklarla, şehitlerle,

salihlerle beraber nimet verdiğin kullarından kıl. Bizi sırat-ı müstakim üzere eyle.

Yalnız sana kulluk eder, yalnız senden dileriz. Celalinden Cemaline, Senden, yine Sana sığınırız.

"*La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minezzalimin*"
"*Senden başka ilah yoktur, Sen her türlü eksiklikten uzaksın. Şüphesiz ben kendime zulmedenlerden oldum.*"

Amin

19 Şubat 2019'da kaybettiğim annem Nükhet Nakışcı'nın anısına hürmet ve dua ile...

İçindekiler

Önsöz *5*
Ne Zaman? *11*
Kendin Ol! *15*
Veren El *19*
İncelik *22*
Sabır *27*
Hal-i Sükut *31*
Gerçek Mutluluk *35*
İnsan *38*
Minnet *41*
İsar *43*
Bir Kelam *46*
Lüzum Yok *49*
İstikamet *53*
Dost mu, Düşman mı? *57*
Denge *61*
İsraf *63*
Zan *66*

Uyan *68*
Keşke... *71*
Araf *73*
Rızık *74*
Nefs *76*
Edep Ya Hu! *79*
Ölüm *82*
Gerçek İmtihan *84*
Doğru Yol *85*
Duyuyor Musunuz Kelebeğin Sesini? *88*
Tövbe *91*
Aşk ve Hüzün *95*

Ne Zaman?

"Unutulmak istemiyorsan ya okunacak şeyler yaz ya da yazılacak şeyler yap!"
Benjamin Franklin

"Doğduğun günden daha kıymetlidir, dünyaya niye geldiğini anladığın gün" sözünün benim yaşamımdaki tezahürü bu kitabı yazmaya başladığım günde gerçekleşti. "Unutulmak istemiyorsan ya okunacak şeyler yaz ya da yazılacak şeyler yap" demiş Benjamin Franklin. Bu sözü ne zaman hatırlasam yahut üzerine düşünsem, ne kadar zor işler, derim. Yapan veya yazan insan olmak için şanslı olmak, şanslı doğmak gerektir belki de, bilmiyorum. Bilgi, birikim, tecrübe, acı, hüzün, mutluluk, sevinç, gözyaşı gibi pek çok hali yaşamak, zaman vermiş olmak gerektir belki de.

Benim için burada anahtar kelime zaman. Boşa geçirilecek bir ânımızın bile olmadığını düşünüyorum. Şu dünyada en kıymetli şey olan zamanı kontrol edemiyoruz: Ne bir an öncesini değiştirme şansımız var ne de bir an sonrasını kontrol gücümüz, denetimin kendinde olduğunu zanneden öylesine aciz kullarız.

Herkes bir iz bırakmak ister. Ve bırakır da. İster çocuk büyütün, ister saksıda çiçek yetiştirin. İster kedi besleyin, ister

yoldan geçerken bir ağacın dalını fark edip dokunun veya ister annenize iş çıkışı uğrayıp bir selam verin. Hepsi bir izdir. Zamanın içinde bıraktığımız izler.

Zamanı kontrol edemiyor oluşumuz, bizi sorumsuz kılmaz. Hareket alanı ve iradesi elinde olan insan, bu tuzağa düşmez. Kontrol edemediğimiz şeyler, kendimizi ve hayatımızı koyuvereceğimiz anlamına gelmez. Zamanın içinde yüzen bizler, hiç değilse o anda, sahip olduğumuz hareket alanını değerlendirme ve anlamlandırma şansına sahibiz.

***

Abim ve ben daha küçük yaşlarda annem sayesinde değerini anlamıştık zamanın, zamanı bereketlendirmenin. Annem biz daha çok küçük birer çocukken kendi zamanının ne kadar değerli olduğunu idrak etmiş, bizim çocuk zamanımızı kıymetlendirmişti. Dört yaşında okuma yazmayı, namaz kılmayı ve sureleri öğretmişti abimle bana. Yola yaşıtlarımızdan erken çıkmıştık. Hayatımızın her aşamasından bunun hep faydasını gördüm.

Daha olgun bir çocukluk evresi geçirdim. Erken yaşta sorumluluk almayı öğrendim. Tabiri caizse, piştim. Kendi işimi kendim yapmayı, elimi taşın altına koymam gerektiğinde harekete geçmeyi öğrendim. Sorunlar karşısında oturup şikâyet etmek yerine kalkıp mücadele etme gücü kazandım. Hepsi bana çocukluk günlerimin bakiyesi, mutlu bir ailede büyümenin hazine değerinde hediyesidir.

Bizim evde pazar kahvaltıları uzun sürerdi. Hatta bu öğünün coşkusu haftanın başında başlardı. “Pazar günü şunu yapsak, bunu hazırlasak, bunu pişirsek, filanı davet etsek...”

sohbetleri birlikte olma, birbiriyle temas etme zamanına duyulan özlemi dile getirdiğimiz, farklı bir boyutta yine vakti idrak ettiğimiz hallerdi.

Kahvaltı dediğimiz aslında yarım saattir. Bir insanın doyması ne kadar sürer ki? O sofrada ailemizi saatlerce masada tutan şey sohbet, muhabbetti. Birlikte geçirdiğimiz bu kıymetli zamanlar, bize Allah’ın zamanı idrak edelim diye sunduğu ikramların en güzellerindendi.

O masada kimse yalan söyleme ihtiyacı duymazdı çünkü aramızda hep güven vardı. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın birbirimizi çok seveceğimize, koruyacağımıza dair güven. O masada sadakat vardı, edep vardı, saygı vardı. O masada büyük bir sevgi vardı.

***

Şimdi evlendim, iki çocuk babasıyım. Bana kutlu bir miras gibi kalan bütün bu anılara sımsıkı sarılıyorum. Kurduğum ailede zamana yenik düşmeyen sevgiler ekiyorum. Onlar da bizlerden aldıklarıyla yola devam etsinler istiyorum.

Geçmiş zaten geçmiş, gelecekse daha gelmemiş. Yaşadığın ânın kıymetini bilmek, onun hakkını vermek çok önemli. Ailem bizimle olan zamanın hakkını verdiği için, bugün ben çocuklarım ve eşimle olan zamanı çok önemsiyorum. Eğer öyle olmasa elimde ne kalacaktı, yaşanan bunca yıldan elime ne geçecekti? Kocaman bir hiç! Boşa geçmiş bir ömür.

Bana ilham veren ve üzerinde uzun süre düşündüğüm, “İki günü eşit olan zarardadır” diye bir hadisi şerif var. Sonra sonra, düşünen bir insan için, kendisini geliştiren, hayata, zamana, dünyaya, varlığa dair durup bakan ve akleden bir insan için

bir gün nasıl bir önceki günle aynı olabilir ki, dedim kendime. Okuyup yazarken, öğrenip gelişirken nasıl aynı kalabilir insan?

"Doğduğun günden daha kıymetlidir, dünyaya niye geldiğini anladığın gün" sözünün benim yaşamımdaki tezahürü bu kitabı yazmaya başladığım günde gerçekleşti. Her şeyi okuyorum, dinliyorum, yazıyorum. Geride bırakılacak bir iz, kayda değer bir yaşam bakiyesi olsun diye zamanla yarışıyorum.

Ömür, sayılı günden ibaret. Ne zaman nerede biteceğini bilmiyoruz. Hikâyenin en önemli kilit noktası da bu bilinmezlik. Yaşam bitecek ve uzun, sonsuz bir başka hayat başlayacak. Başlangıç, bitişin kendisi aslında. Nasıl yaşayıp nasıl bitirdiysen öyle başlayacaksın yeni hayatına. Ne ektiysen ömür tarlana onu biçeceksin sonunda. Hal böyleyken, insan nasıl kendi öz toprağını çorak bırakır? Nasıl ekmez? Nasıl hiçbir işe yaramayan zararlı otların birikmesine göz yumar? Bu, insanın kendine zulmü değilse nedir? Bilse eder mi?

Öğrenelim, cehaletten kurtulalım, düşünelim. Mucize Kitap Kuran-ı Kerim'de defalarca geçen, "Biz size düşünesiniz diye akıl verdik" ayeti ne güzel bir ihtardır. Zamanın kadrini bilmek, düşünmek, gelişmek, öğrenmek ne güzel nimetlerdir.

Bu kadar zamandan bahsedip de şu duayı okumadan geçmek mümkün mü?

Bismillahirrahmanirrahim.

"*Vel asr İnnel insane le fi husr İllellezıne amenu ve amilus salihati ve tevasav bil hakkı ve tevasav bis sabr.*"

"*Asra yemin olsun ki, insan mutlaka ziyandadır. Ancak iman edenler, salih amel (iyi işler) işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye eden ve sabrı tavsiye edenler bunun dışındadır.*"

HAL-İ SÜKUT

Sessizliğin sesini dinliyorum,
Bakarken penceremden, uzaklara.
Bir şeyler anlatıyor insana
Kulakla değil, kalple duyana.

Sessizliğin sesini dinliyorum,
Dalmışım derinlere.
Bir mesaj var hissedene
Gözle değil, gönülden görene.

Sessizliğin sesini dinliyorum,
Kalabalığın ortasında.
Bir kelebeğin kanatlarında,
Ya da bir karıncanın tıkırtısında.

Kelebek kanatlarının şarkısını duyanlara, dinleyenlere ve o şarkıyı söyleyenlere…

hayykitap

ISBN: 978-625-7685-60-3

9 786257 685603

20 TL
KDV'DEN MUAFTIR